

Його життєва історія стане внутрішнім компасом, який зорієнтує вірним напрямом руху

Його ранок не розпочинався без доброго слова до людей. Напружений робочий графік був завжди заповнений зустрічами з колегами, а кожну вільну хвилину він присвячував вирішеному питанню, з якими до нього зверталися земляки.

Анатолій Степанович був відданий своїй професії та цінував наполегливу роботу колективу університету. Для нього це була велика родина, команда однодумців, з якою можливо було впевнено крокувати до вершин наукового олімпу, на яку можна покластися у будь-якій ситуації.

Це велика людина, яка своїм прикладом зацілювала зневіру, змушувала відкидати усі ліди думки та не полишати професійних починань.

Анатолій Степанович назавжди залишиться в нашій пам'яті, душі та серці, а його життєва історія стане внутрішнім компасом, який у потрібний час допоможе забути усі сумніви та зорієнтує вірним напрямом руху.

Ректор БНАУ О.А. ШУСТ.

Є на світі люди, які саджають та плекають квіти для того, щоб ми насолоджувалися їхньою красою. А є ті, хто вирощує душевні квіти задля великої мети – любові до Бога, рідних, колег та друзів!

Формувати чіткі цілі, не відкладати на потім ті справи, які потребують негайних дій, та завжди ставити за пріоритет людини слова і діла було притаманно , мудрецю, професіоналу своєї справи Анатолію Степановичу Даниленку.

В журбі осиротілий рід зостався...

Безумовно, А.С. Даниленко – масштабна постать, непересічна особистість. Такі люди творять історію. Він був небайдужим державним діячем, першокласним господаником, успішним менеджером, але передусім Анатолій Степанович був Людиною, яка по-батьківськи підтримувала, підказувала і навіть творчо надихала. Ці поетичні рядки присвячуються йому:

Ріка могутня, береги безкраї, безмежну силу криє воно гладь. Отак і Ти, і всяк сьогодні знає, могутнім був, таких не подолать.

З дитячих літ – зерно в долонях, в жмті і праці – хліборобська суть. Ще в молодого засніжило скроні. Замість таких п'яток дають.

Стратег і тактик, розум всеосяжний, ба – не простий характер, запальний, бо щирий, небайдужий і справжній. Обравши, знав, що путь цей нелегкий.

Яка б широка не була та нива, впрягався сміло і торуси шлях. «Лупаси ту скалу» і не чекаси оива, бо відступати – то вже для невдах.

Немаю по світах збереться люду, кого вберіг, підтримав, врятував. Де долучався, працював – усюди на добрі справи сил не жалкував.

Допомагав і хлібом, і мудрим словом, де треба, дужі плечі підставляв. Добро врятує світ – цю істину не нову з дитячих літ Ти щиро сповідав.

«Дея кольорів любив і надихався, і проживав цю пісню голосом гучним. В журбі осиротілий рід зостався і червоний біль не буде панівним...»

Т. М. ДИМАНЬ,

проректор з освітньої, виховної та міжнародної діяльності БНАУ.

Людина, що залишила іскру любові і добра до своєї рідної землі!

У пам'яті, на вустах та в серці

6 лютого 2022 року минає рік, як на 68-ому році життя передчасно догоріла життєва свічка Анатолія Степановича Даниленка, доктора економічних наук, професора, ректора Білоцерківського національного аграрного університету, академіка Національної академії аграрних наук, Заслуженого працівника сільського господарства.

Всі ми з цього часу зазнали великої, непоправної втрати. Пішла з життя Людина з великої літери, чуїна, добра. Людина, яка любила життя, свій рідний край і його людей.

Не стало віданого патріота своєї землі, громадського і державного діяча, мудрого наставника для молодих поколінь.

На життєвому шляху людина зустрічає різні випробування, які за мудрості та внутрішньої сили вона здатна прийняти і подолати, але ніколи нам не змиритися з тим, що в одну мить так раптово й назавжди йдуть із життя великі люди ...

Душа не має спокою та думки не стануть до ладу з тієї гіркої миті, коли на велику карапшівську родину зійшла

лиха звістка: цей світ полишив мудрець, провідник, наставник, людина світлої душі, вірний син рідної неньки України, наш односельчанин Анатолій Степанович ДАНИЛЕНКО.

Людина, яка не просто працювала за зобов'язаннями, а завжди врятувала за покликом серця, з честністю та вірою у те, що разом ми здатні досягнути карколомних вершин, залишаючись водночас милосердними.

Цього року вперше без нього засівались поля,

цвіли сади, напували дощі землю, про яку він так дбав усе своє коротке, але яскраве життя. Він поспішав зробити якнайбільше. Без його участі не обходилась жодна справа в рідних йому Карапшах, на Миронівщині та багатьох населених пунктах інших районів Київської області. За всіма успіхами, успішними проєктами, благодійністю — щоденна копійка праця Анатолія Степановича. Він ніколи не мав часу на себе, бо розбудовував громади, плекав поля, робив багатію Україну. Неначе відчував: далі доведеться йти без нього...

Народився Анатолій Степанович 4 березня 1953 року у селі Карапшіві в сім'ї колгоспників. З дитинства відзначався винятковим працелюбством: допомагав батькам, починаючи з шостого класу, щодня працював на жнивах та на інших роботах у місцевому колективному господарстві. Трудова біографія Анатолія Даниленка розпочалась у 17 років у колгоспі ім. Щорса у рідному селі — він вшаштувався сюди різноробочим.

(Продовження на 2-й стор.)

Людина, що залишила іскру любові і добра до своєї рідної землі!

У пам'яті, на вустах та в серці

(Продовження. Початок на 1-й стор.)

Обрати фах по закінченні школи не було для нього проблемою. Звичайно, він обрав професію ветеринарного лікаря. Часто бачив, як хворіли тварини. Та зарадити їм було не мгі. А тепер знайте, як лікувати.

Білоцерківський сільськогосподарський інститут став його альма-матер. Вчився старанно, аби освоїти всі премудрості ветеринарної медицини і бути добрим фахівцем.

По закінченні інституту Анатолій Степанович Даниленко повертається у рідне село. Працює ветлікарем. Саме тоді, в 1981 році, тут проводився районний семінар по збереженню молодняка худоби. Можливо, карапішівський ветлікар був наймолодшим серед своїх колеґ-ветлікарів у районі, але ж приїхали на семінар саме до нього. Бо вже тоді було чому почититися у колишнього випускника вузу.

У Верховній Раді він очолює комітет з питань агропромислового комплексу, земельних ресурсів та соціального розвитку села. Дуже ба-

голушував, що, доки не поставити на ноги сільське господарство, не підніметься і вся економіка в державі. Тому звертався до Верховної Ради та Кабінету Міністрів з пропозиціями реально зменшити податковий тиск на сільгоспвиробника, законодавчо визначити форми власності на селі, щоб люди стали господарями своєї землі, вільно розпоряджалися вищою родючістю на ній продукцією.

У 1998 році знову працював на посаді директора СТОВ "Карапіші". Саме тоді завдяки його зусиллям закладалася основа високотехнологічного, багатогалузевого господарства, яким є нинішнє СТОВ "Агроросвіт". На той час Анатолій Степанович вже здобув другу вищу освіту в Уманському педагогічному інституті. У 1995-му захистив кандидатську дисертацію, а через два роки здобув ступінь доктора економічних наук.

Згодом його було призначено головою Черкаської облдержадміністрації, а потім головою Державного комітету земельних ресурсів. За період роботи Головою Держкомзему України зумів об'єднати землевпорядну службу країни. Один з основоположників земельної реформи. Під його керівництвом формувалась державна політика у сфері земельних відносин, були розроблені Земельний кодекс України та національне земельне законодавство.

та внутрішній стержень, який допомагав не полишати на півдорозі задумане та впевнено крокувати до бажаної цілі.

Для всіх в одну мить не стало наставника, який завжди керувався справедливістю та надавав усі можливості для професійного росту. Анатолій Степанович повторю-

вав, що лише разом ми здатні сформувати злагоджений механізм, який ніколи не припиняє свій рух, а лише примножуватиме наші здобутки.

А.С.Даниленко став визнаним лідером університетської спільноти. У його життєвому доробку вченого, керівника, педагога – авторитет, компетентність, визнання, професіоналізм, відповідальність, державницьке мислення, активна громадська позиція, принципиовість, досвід і мудрість, які стали надійною основою його подальшого успіху. Анатолій Степанович не боявся експериментувати, а тому універ-

ствлено з Житомирщини і встановлено з ініціатииви та за кошти Анатолія Степановича.

В січні 2021 року Анатолія Степановича військово-цивільного адміністрацією м. Красногорівка було нагороджено орденом «Патріот України» за підтримку військових та цивільного населення у зоні проведення бойових дій.

Чіткість, визначеність, вимогливість до самого себе, повна самовіддача справі і, головне, допомога людям – такими були життєві пріоритети нашого земляка.

Визначний життєвий шлях А.С. Даниленка – це не просто старіш-

випускника вузу.

В тому ж таки 1981 році А.С. Даниленка обирають головою колгоспу імені Куйбішева. Старше покоління знає, що це господарство розташовувалося на яхнівських землях. Непросто було молодому голові. Та він зумів зацікавити людей роботою. І вони пішли за ним.

А через кілька років – посада ще більш відповідальна. Він так само голова колгоспу, але цього разу – колгоспу імені Бузиницького, знаного у всьому колишньому СРСР. Найміцніше господарство, очолене до

нього Героєм Соціалістичної Праці Василем Івановичем Батурою. Саме сюди везуть поважних гостей, які приїждять в район, саме тут підтримують і примножують традиції успішного господарювання, закладені ще Олександром Григоровичем Бузиницьким. І він, Даниленко, повинен був продовжити ці традиції. Чи складно було це? Авжеж, непросто. Але реально. А те, що саме він очолює колгосп імені Бузиницького, стало цілком закономірністю, бо кандидатуру більш гідну в районі важко було пошукати.

У той період А.С. Даниленку довірили керівництво районним агропромисловим об'єднанням. У 1989-1991 роках він – народний депутат СРСР. Після отримання Україною незалежності повернувся працювати в свої рідні Карапиші, ставши головою однойменного КСП.

В 1994 році А.С. Даниленка обирають народним депутатом України.

договірному розвитку села. Дуже багато громадської роботи. Та хочеться час і для наукових досліджень, практикою над кандидатською, а потім і докторською дисертаціями. За економіки та менеджменту, які успішно захищає.

Як депутат, Анатолій Степанович відстоював в парламенті позицію про те, що земля повинна бути господарською не тільки для хліборобів, а й для усієї України.

Але не тільки земля в центрі уваги депутата. Його дуже хвилювало питання оподаткування виробника. Вважав, що люди, які живуть і працюють на землі, взагалі не повинні платити податків. Принаймні, на перших порах, щоб дати галузі розвинути. Це те, на чому А.С. Даниленко наголошував у своїх виступах в парламенті і зустрічах з людьми.

Аморальними називав закони, які передбачають численні пільги державним службовцям, народним депутатам. Вже тоді виступав за зняття депутатської недоторканності.

За час депутатства А.С. Даниленко отримав тисячі звернень і прохань. Намагався допомогти, навіть у безнадійній ситуації, вважав це не тільки депутатським обов'язком, а й справою честі.

Чужої біди для Анатолія Степановича ніколи не існувало, попри справи або напружений робочий графік, завжди знаходив час, щоб вислухати, розрадити та усіма можливостями допомогти. Його людяність відроджувала в душах людей віру у те, що серед байдужості це живе той промінь доброти.

Як голова комітету з питань агропромислового комплексу, земельних ресурсів та соціального розвитку села, Анатолій Степанович взяв участь у підготовці 89 законів і законодавчих актів з питань аграрної політики. Парламентом було прийнято 72.

Йому дуже боліло, що не вдалося повною мірою реалізувати свої конкретні пропозиції щодо поліпшення справ в економіці, зокрема, в агропромисловій галузі. Справедливо вважав, що це та єдина галузь, стабілізувавши та розвинувши яку, можна досягти в економіці країни позитивних змін. Неодноразово на-

З 1999 року А.С. Даниленко займався викладацькою діяльністю, протягом шести років очолював кафедру управління земельними ресурсами в Білоцерківському національному аграрному університеті, а у 2008-ому році став ректором цього наукового закладу. У Анатолія Степановича Даниленка виражалася унікальна здатність до життєдіяльності в суспільстві: він встигав одночасно керувати одним із найстаріших і найпотужніших навчальних закладів України, займатися науковими роботами, виконувати депутатську, громадську роботу і т.д.

Понад 12 років Анатолій Степанович очолював Білоцерківський національний аграрний університет, в його діяльності найважливішим був системний підхід. Головний фактор високого рейтингу університету – високий рівень викладання предметів з фахових напрямів, симбіоз теорії та практики. Професійний професорсько-викладацький штаб, талановиті студенти, налагоджена ним матеріально-технічна база – базовий генетичний код всіх

університетської родини. Власне не лише університетської, бо в тих декільках мільйонів тонн зерна, які декларує сьогодні Україна, чимала допомога А.С. Даниленка прифронтовим територіям набула нового змісту. В прифронтовому місті Мар'їнка на центральній площі був встановлений пам'ятник Т.Г. Шевченку. Його виготовлено, до-

слідно утримує Почесне звання "Лі-

дер національної освіти". Анатолій Степанович володів унікальною здатністю організувати і супроводжувати різноманітні проекти соціально-економічного і культурного розвитку територіальних громад у нашому регіоні, давати аналіз та справедливу оцінку всіх подій, що відбуваються в державі Україна та за її межами.

З перших місяців проведення АТО на сході України Анатолій Степанович став займатися волонтерською діяльністю, надаючи воїнам-захисникам та жителям прифронтових населених пунктів різноманітну допомогу – військовою амуніцією, медикаментами, засобами

Даниленка — це не просто сторінки величистої історії та вільної пам'яті, це потужна рушійна сила як для його сучасників, так і для майбутніх поколінь, яка роками буде мотивувати не полишати своїх мрій та надій, а лише наполегливо працює та за постійного руху вперед досягати визнання, успіхів та бажаних висот. Кожний робочий день розпочинається рано. Все залежить

від щільності графіка, важливості зустрічей та ділових поїздок. Відповідальна людина та, яка розуміє силу часу! Цю істину повністю підтверджував Анатолій Степанович. Його робочі дні були насиченими і завантаженими. Але ця мудра людина все встигала і по можливості вирішувала проблеми не тільки університету, а й громад Миронівщини, Білоцерківщини, Рокитнянщини, Кагарлицьчини та Богуславщини, а також багатьох окремих людей, які тут проживають.

Нагороджений орденами Знак Пошани та "За заслуги" III ступеня, Орден Святого Нестора Ліпосиця, Золотою і двома Срібними медалями ВДНГ, Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, знаком "Відмінник освіти України".

Де він не працював, завжди пам'ятав своє коріння, не поривав зв'язків з рідними Карапишами, не залишав без підтримки своїх земляків, допомагав кожному, хто потребував допомоги.

Життя А.С. Даниленка обірвалось у розквіті сил і творчих планів. В глибокій скорботі родина, колеги, друзі і вся наша сільська громада. Ніщо не загоїть на серці рану від цієї важкої втрати, та світлі спогади про людину, яка чесно і гідно прожила своє життя, залишивши по собі добрі справи, завжди будуть сильнішими за смерть.

У пам'яті, у серці та на устах Анатолія Степанович залишається з нами, але тепер, вже споглядаючи з неба, освятимо цей тернистий шлях. Світлий образ Анатолія Степановича назавжди збережеться у наших думках і серцях.

Трудові колективи СТОВ "Агросвіт" та ПП "Агротеспілка "Україна".